

ΤΙ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Η ΑΘΕΑΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝΟΙΚΩΝ ΤΟΥ

ΤΟ ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΜΙΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ
ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ

Οι επισκέπτες κοιτούν τα αγάλματα.

Εγώ κοιτώ τα αγάλματα.

Τα αγάλματα δεν κοιτούν αυτούς που τα κοιτούν.

Έτσι, ξαφνικά και απρόβλεπτα, αναδύεται στον νου μου το ερώτημα:

Πού κοιτούν, τι βλέπουν τα αγάλματα;

Ποια είναι τα αντικείμενα του δικού τους βλέμματος;

Μετά τη φωτογραφική απάντηση στο αρχικό ερώτημα, η σχέση μου με τον χώρο συνεχίστηκε.

Μετατράπηκε σε μια μακρόχρονη περιοδική «παθητική» παραμονή μου σε αυτόν χωρίς συγκεκριμένο φωτογραφικό στόχο, αναμένοντας την οπτική συνάντηση με το απρόβλεπτο... με το ξάφνιασμα... Με ένα οπτικό «κάτι», ένα «punctum» μέσα στο εντυπωσιακό περιβάλλον του Μουσείου και την επιβλητική παρουσία του Βράχου.

Η συνθήκη αυτή σταδιακά μου αποκάλυψε τομές στο πεδίο του πραγματικού, επιτρέποντας μου πρόσβαση σε ένα οπτικά παράδοξο κόσμο.

Σε εικόνες αδιάκοπα συγκροτούμενων και μετασχηματιζόμενων εικαστικών «αντικειμένων». Άυλα υλικά κατασκευής τους, φως σκιές αντανάκλασεις αντικατοπτρισμοί και διαθλάσεις.

Εικόνες αινιγματικές, ανατρεπτικές και ονειρικές, στη συμβολή και συν-ομιλία του υλικού με το άυλο, του στατικού με την ρευστότητα, του μέσα με το έξω, του διαχρονικού με το σύγχρονο

Και οι συνομιλίες συνεχίζονται... το βλέμμα των αγαλμάτων θα στραφεί τώρα σε έναν άλλο τόπο.

Από την γενέθλια πόλη τους, την αρχαία Αθήνα του ορθολογισμού και των ιδεών, θα βρεθούν στους Δελφούς των αινιγματικών χρησμών, της αμφισημίας του λόγου και των πολλαπλών ερμηνειών.

Θα εκτεθούν σε σκέψεις και διερωτήσεις γύρω από την αυθεντία και τον αυταρχισμό. Με την παρουσία τους στο πεδίο της σύγχρονης ζωής και εκτός της θεσμικής τους κατοικίας, προκαλούν και αποδέχονται

συμβολικές ρωγμές στη συλλογική εξιδανίκευση τους , και στη συχνά επικίνδυνη ιδεολογική χρήση της.

Ως μια ελάχιστη ψηφίδα της πολύσημης και ανατρεπτικής τους αυτής λειτουργίας , εύχομαι η παρουσίαση των εικόνων αυτών να πετύχει κάτι από τον στόχο μιας έκθεσης φωτογραφίας όπως τον περιγράφει ο Clarence J. Laughlin:

«Να διακινήσει συνειρμούς ,σκέψεις και συναισθήματα, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα το γεγονός ότι η πραγματικότητα που θεωρούμε ότι γνωρίζουμε είναι μόνο μέρος της όλης πραγματικότητας».

Διατύπωση η οποία ψυχαναλυτικά-θεωρητικά και κλινικά- μας είναι πολλαπλώς οικεία.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Μαρία Λουτζακλή είναι ψυχαναλύτρια, μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Ψυχάνάλυσης και Ψυχαναλυτικής Ψυχοθεραπείας [ΕΕΨΨ]

Η σχέση της με την τέχνη και τη φωτογραφία ιδιαίτερα, αποτυπώνονται στη θεωρητική και πρακτική της ενασχόληση με τα πεδία αυτά, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια.